

Arrest

nr. 131 607 van 17 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een soennitische Afghaan van Tadzjikse origine en geboren in de stad Kabul. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: toen u vier jaar was verhuisde u naar het dorp Sakthazian in het district Balkh in de gelijknamige provincie. In 1376 (21 maart 1997 – 21 maart 1998) kwamen uw ouders om door een raketaanval op hun huis. U en uw zus verhuisden naar de wijk Saidabad in de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. U studeerde tot de negende klas en werkte sinds uw kindertijd in het bouwbedrijf van uw vader waar u later onderdirecteur werd. U bent gehuwd en heeft drie kinderen die in de wijk Qalai Zaman Khan in de stad Kabul verblijven bij uw schoonfamilie. U kreeg in 1383 (21 maart 2004 – 21 maart 2005) twee bouwopdrachten van expresident en leider van Jamiat-e-Islami Burhanuddin Rabbani. In het jaar 1384 (21 maart 2005 – 21 maart 2006) werden de werken beëindigd,

maar zij zijn u nog 250.000 dollar verschuldigd. U werd aan het lijntje gehouden en aangevallen door zijn lijfwachten wanneer u probeerde uw geld te krijgen. De laatste keer moest u vijf tot zes dagen in het hospitaal doorbrengen. U diende een klacht in op het politiecommissariaat in Mazar-e-Sharif. Ustad Atta, gouverneur van Balkh en lid van Jamiat-e-Islami, bracht Rabbani op de hoogte van deze klacht. Er werden twee commandanten aangeduid om u te zoeken, uw winkel werd gesloten, uw ouderlijk huis werd vernield en uw auto werd beschoten. U ging naar Herat en bracht uw kinderen en echtgenote naar uw schoonvader in Kabul. In Herat wilde u klacht indienen tegen Burhanuddin Rabbani. Dit werd u afgeraden omdat Rabbani invloed heeft in alle provincies en u zou liquideren. Uw schoonvader zei u dat de kinderen daar niet konden blijven omdat uw vijanden hem ook lastigvielen. U vond in Herat geen werk en ging toen naar Jalalabad. Daar kon u evenmin aan het werk. Jullie gingen vervolgens naar Pakistan en van Pakistan reisden jullie verder tot Iran. Omdat uw kinderen er geen onderwijs konden volgen, u regelmatig werd tegengehouden omdat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte en uw schoonvader u vertelde dat uw vijanden niet meer langskwamen, stuurde u uw kinderen en uw echtgenote terug naar uw schoonvader. Uzelf bleef in Iran. Op het einde van het jaar 1388 (21 maart 2009 – 21 maart 2010) keerde u terug naar Afghanistan nadat uw schoonvader u had verzekerd dat er niets speciaals was gebeurd. Twee weken na uw terugkeer ging u aan het werk bij een bevriende metaalsmid. Uw echtgenote belde u met de boodschap dat u niet naar huis mocht komen omdat ze ervan op de hoogte waren dat u terug in het land was. U verliet Afghanistan. U verbleef een drietal jaar in Griekenland waarvan u een jaar en drie of vier maanden in een gesloten centrum doorbracht. Na uw vrijlating bent u naar België gereisd waar u op 9 oktober 2013 arriveerde en twee dagen later een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek werd uw schoonvader lastiggevallen omwille van uw problemen. Hij kreeg vaak bezoek van personen die wilden weten waar u was. Hij werd een keer naar het politiecommissariaat gebracht en ondervraagd over uw situatie. Op de school vragen onbekenden in welke klas uw zoon zit. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de personen die als tussenpersonen optraden bij het onderhandelen van de bouwwerken die u uitvoerde in opdracht van Burhanuddin Rabbani. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een document dat betrekking heeft op uw legerdienst, een document over een medische opleiding, 21 foto's, 2 bouwplannen, een document dat betrekking heeft op de overuren die door uw werknemers werden gemaakt, een bouwcontract, een document met betrekking tot het geld dat u verschuldigd was voor de bouw van de moskee, vijf rekeningen van de aankoop van materialen, uw taskara, een bevestigingsbrief van Fardeen Metaal Shop en de Federatie van Ambachten en Handelaars, twee enveloppes en een bedrijfsvergunning. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 31 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest nr. 126748 van 4 juli 2014 een gelijkaardige beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en verklaarde zich op 10 juli 2014 voor een tweede keer vluchteling. U verwijst in uw tweede asielaanvraag opnieuw naar de asielmotieven zoals in uw eerste asielaanvraag en u benadrukt het actuele karakter ervan. U stelt bij een terugkeer de zoon van wijlen Burhanuddin Rabbani te vrezen. Hij komt naar uw huis en probeert alles in beslag te nemen. Uw zoon werd geslagen door zijn manschappen. Uw vrouw verliet 20 dagen voor uw tweede asielaanvraag Kabul en ging met uw kinderen en uw zus naar haar tante in Logar. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: twee ziekenhuisattesten, schoolattesten (oproepingsbrieven) van uw kinderen en een verklaring van burens en twee winkeliers.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet in het kader van uw asielaanvraag volgend op uw eerste asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw problemen met Burhanuddin Rabbani en zijn manschappen. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat er aan uw asielaanvraag geen geloof gehecht werd. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. U diende geen beroep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer

met betrekking tot uw vorige asielaanvragen zodat de beoordeling ervan gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in uw tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerdere asielaanvragen, die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met (wijlen) Burhanuddin Rabbani en zijn zoon nadat u twee bouwwerken in zijn opdracht afwerkte maar niet volledig werd uitbetaald, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verklaart immers nog steeds dat uw familie na uw vertrek wordt lastig gevallen door de zoon van Rabbani en zijn manschappen. U wordt nog steeds geïsoleerd omdat u probeerde alsnog geld op te eisen voor het afleveren van uw bouwwerken en wegens het indienen van een klacht tegen Rabbani (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). U stelde eveneens dat uw kinderen niet meer naar school konden gaan omdat het te gevaarlijk was en dat uw zoon geslagen werd en hierbij zijn arm brak. U vernam via uw vrouw dat zij besloten had samen met de kinderen van Kabul naar haar tante in Logar te verhuizen omdat het te gevaarlijk is voor hen omwille van uw problemen (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). Echter, gezien uw initiële verklaringen omtrent uw problemen met Rabbani en zijn manschappen niet geloofwaardig werden beschouwd, kan ook aan uw bijkomende verklaringen over deze problemen geen geloof worden gehecht.

U legt in kader van uw huidige asielaanvraag twee medische attesten en drie schoolattesten neer om aan te tonen dat uw zoon geslagen werd en dat uw kinderen al enkele maanden niet meer naar school gaan en dat de school de ouders hierover wil spreken (Verklaring meervoudige aanvragen 15, 17). U legt verder nog een verklaring van uw burens neer die bevestigen dat uw huis en twee winkels in beslag werden genomen (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). Er moet worden opgemerkt dat deze documenten in het verlengde liggen van uw eerste asielaanvraag, die reeds door de asielinstanties als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Het is trouwens ook opvallend dat blijkbaar op één van de medische attesten over uw zoon vermeld staat dat hij een infectieziekte opgelopen had die van dier op mens overgaat. Volgens u werd echter hij ziek nadat hij en uw schoonvader geslagen werden door uw vijanden (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 17). Dit blijkt niet uit het voorgelegde medisch attest. De documenten over de afwezigheid van uw kinderen op school tonen louter aan dat zij al enige tijd niet naar school gingen, maar niet meer dan dat (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 17). De geschreven getuigenis van uw burens vertoont een gesolliciteerd karakter. Het werd blijkbaar op vraag geschreven en op eenvoudige wijze verkregen via uw oom (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). De neergelegde documenten zijn slechts fotokopies. De bewijswaarde van fotokopies is relatief aangezien ze onderhevig zijn aan knip- en plakwerk. Bovendien kunnen documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen bij u niet het geval is. Met betrekking tot deze nieuwe documenten die u aanbrengt (de medische attesten, de schooldocumenten van uw kinderen en de getuigenis van uw burens) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet eveneens worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaatgeneraal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker meent te beschikken over nieuwe informatie die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij verwijst in eerste instantie naar de verklaringen van de burens. Dit document bevestigt dat commandant (M.H.K.) verzoekers huis en zijn twee winkels in beslag nam en het werd ondertekend door de afgevaardigde van de wijk, zodat geenszins aangenomen kan worden dat dit document een gesolliciteerd karakter zou hebben, aldus verzoeker. Aangaande de documenten van de school van zijn kinderen, wijst verzoeker erop dat hij opleiding voor zijn kinderen zeer belangrijk vindt en dat, moest hij geen problemen ondervinden, hij zou willen dat zijn kinderen hun school kunnen afmaken. De medische attesten bewijzen volgens verzoeker dat zijn zoon reeds werd aangevallen door de mensen van Rabbani. Verzoeker stelt dat hij gevraagd heeft de originelen van de voormelde documenten te bekomen en dat deze werden opgestuurd, maar dat hij ze nog niet ontvangen heeft. Het is niet evident originele documenten uit Afghanistan op te laten sturen en verzoeker stelt, omwille van de negatieve

eerste asielaanvraag en de weigering tot inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag, niet over een vast adres te beschikken. Verder stelt verzoeker nog het volgende in onderhavig verzoekschrift: *“Ook betreffende de authenticiteit van de documenten stelt verweerder zich onterecht vragen. Verzoeker stelt zich vragen bij de houding van verweerder. Immers, er wordt verwacht dat asielzoekers ter staving van hun asielaanvraag diverse documenten voorleggen teneinde hun verhaal te bewijzen en te staven. Doch altijd worden documenten, zelfs als het gaat om originele documenten, door verweerder afgewezen als zijnde vals, of via corruptie verkregen. Verzoeker vraagt zich bijgevolg af hoe documenten dan iets kunnen bewijzen, of welke documenten er nog kunnen voorgelegd worden teneinde het asielrelaas te staven... Het argument van verweerder faalt naar recht en kan niet weerhouden worden.”*

Zijn nieuwe verklaringen, alsook de nieuwe documenten kunnen volgens verzoeker weldegelijk aanzien worden als nieuwe elementen die een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aantonen. Verweerder kan zijn verklaringen en nieuwe documenten niet zomaar afwijzen als ongeloofwaardig, vals en dergelijke meer, zonder verder onderzoek ten gronde omdat dit aanleiding kan geven tot toekenning van de vluchtelingenstatus, aldus verzoeker. Onder verwijzing naar een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) en van UNHCR van respectievelijk 18 december 2013 en oktober 2012 meent verzoeker te behoren tot een kwetsbare groep, daar hij een jonge man is die reeds lange tijd in Europa woont en dus “verwesterd” is.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en zijn afkomst uit Afghanistan en meer bepaald uit de provincie Balkh. Verzoeker wijst er tevens op dat verweerder de plicht heeft om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. Sinds 2001 was de situatie in zijn land van herkomst volgens verzoeker nog nooit zo gewelddadig als vandaag. Hij verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en naar het rapport “Afghanistan: Mid-Year Report 2014 protection of civilians in armed conflict” van UNAMA. Ook uit het rapport “General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul” van het European Country of Origin Information Network van 1 september 2014 leidt verzoeker een stijging van het geweld in Afghanistan af. Volgens verzoeker is er ook een toename van gewapende groeperingen, hetgeen hij bevestigd ziet in een rapport van de Afghanistan NGO Safety Office (hierna: ANSO). Onder verwijzing naar een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 22 juli 2014 wijst verzoeker erop dat ook UNAMA zich zorgen maakt over de stijging van het geweld in Afghanistan.

Volgens verzoeker vinden er ook in de provincie Balkh met de regelmaat van de klok veiligheidsincidenten en aanslagen plaats met heel wat burgerslachtoffers. Verzoeker verwijst naar zeven pers- en internetartikelen.

Onder verwijzing naar voormelde UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013, stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift het volgende: *“Bovendien, bij een gedwongen terugkeer zal verzoeker aan zijn lot worden overgelaten en zal hij worden gedropt op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP (“internally displaced persons”). Immers, het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijkheid zich te vestigen en de noodzakelijke toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd.”* Verder wijst verzoeker op de precare positie van “terugkeerders”, die een bijzondere categorie van “people of concern” vormen. Hij verwijst naar een rapport in UNHCR Global Trends 2012 van 9 juni 2013 en meent dat de situatie van “terugkeerders” op verschillende punten vergelijkbaar is

met die van ontheemden. De moeilijkheden van “terugkeerders” tonen volgens verzoeker de gevolgen van het conflict aan op de hervestigingsmogelijkheden en de gedwongen aard van bewegingen van de Afghaanse bevolking. Verzoeker verwijst nogmaals naar voormelde UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 en vermeldt nog dat verschillende ngo's, zoals Vluchtelingenwerk Vlaanderen, LDH en Médecins du Monde, aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan.

Verder stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift ook nog het volgende: *“Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.”*

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 (stuk 3), een rapport van het BCHV van 18 december 2013 (stuk 4), een rapport van UNCHR van oktober 2012 (stuk 5), het rapport “Afghanistan: Mid-Year Report 2014 protection of civilians in armed conflict” van UNAMA van juli 2014 (stuk 6), een rapport van ANSO van april 2013 (stuk 8), een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 22 juli 2014 (stuk 9), een rapport in UNHCR Global Trends 2012 van 9 juni 2013 (stuk 16) en zeven pers- en internetartikelen (stukken 7 en 10-15).

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.2. Tevens dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 126 748 van 4 juli 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in totaal 325.000 dollar moest ontvangen, maar dat Rabbani hem niets betaalde voor de werkzaamheden (stuk 14, vragenlijst, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij de helft betaald kreeg en dat hij ook een deel van de tweede helft kreeg nadat hij dit gedurende een jaar opvolgde (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 14). Voorts stelt hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij nog 250.000 dollar diende te krijgen (stuk 7, gehoorverslag, p. 5).

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij Afghanistan in 2007 verliet en naar Iran ging. In Iran kreeg verzoeker geen verblijfsvergunning en zou hij gerepatriëerd worden. Voorts verklaarde verzoeker dat zij hem hebben vrijgelaten “door de overheid om te kopen”. Doordat hij kinderen had werd hij echter door een Afghaan die daar werkte geholpen. Verzoeker stuurde zijn vrouw en kinderen terug naar Afghanistan, maar kon door zijn beweerde problemen zelf niet terugkeren (stuk 14, vragenlijst, vraag 5). Ook uit de verklaringen omtrent zijn reisweg blijkt dat verzoeker niet meer naar Afghanistan terugkeerde nadat hij het land verliet in 2007 (stuk 14, verklaring, vragen 32, 33). Nog volgens deze verklaringen zou verzoeker twee en een half jaar in Iran verbleven hebben (stuk 14, verklaring, vraag 33). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij een jaar en drie maanden werkte in Iran en vervolgens terugkeerde naar Afghanistan. Na enkele weken in Afghanistan zou hij echter opnieuw problemen gekregen hebben (stuk 7, gehoorverslag, p. 8, 11, 18).

Daarnaast stelt de Raad vast dat de laatste poging die verzoeker ondernam om dit geld op te eisen dateert van de eerste maand van 1386 (21 maart – 21 april 2007), toen verzoeker een klachtenbrief schreef aan de politie (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 10, 11). Nadien zou verzoeker geen enkele actie meer ondernomen hebben om dit geld terug te vorderen (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Ook toen hij na zijn periode in Iran zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan zou verzoeker, hoewel hij stelt dit wel van plan te zijn geweest nadat hij zich gesetteld had, geen actie ondernomen hebben (stuk 7, gehoorverslag, p. 8, 11, 12). De Raad stelt dan ook vast dat het niet aannemelijk is dat zijn belagers hem bleven vervolgen. De Raad stelt vast dat dit geenszins kan overtuigen, nu dit een loutere bewering van verzoeker is. Tevens verklaart verzoeker dat zij stopten met langskomen toen zij zich realiseerden dat hij in Iran verbleef en dat zij terug begonnen te komen toen hij opnieuw in Afghanistan verbleef. Verzoeker stelt hieromtrent slechts dat zij wisten dat hij eerst twee weken werk wou zoeken en daarna het geld opnieuw zou vorderen (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Echter, nu zouden zij nog steeds naar het huis van zijn schoonvader komen om hem te zoeken (stuk 7, gehoorverslag, p. 12). De Raad ziet niet in waarom zij verzoeker zouden blijven zoeken, indien zij reeds na twee keer doorhadden dat hij niet meer in Afghanistan verbleef toen verzoeker zich in Iran bevond (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Tevens is het niet aannemelijk dat machtige personen zoals ex-president Rabbani en zijn commandanten verzoeker

zouden blijven vervolgen in verband met het opeisen van een geldsom, in het bijzonder omdat reeds duidelijk werd dat de eerdere pogingen van verzoeker om dit bedrag op te eisen geen effect hadden. Verzoeker verklaarde immers dat zijn winkel werd afgesloten door de politie nadat hij klacht had ingediend omdat zijn belagers invloedrijke mannen zijn en dat zij connecties hadden met de politie (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 10, 13, 15, 16). Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat Burhanuddin Rabbani, die het geld aan verzoeker verschuldigd was, op 20 september 2011 vermoord werd. Dat zijn zoon en de tussenpersonen die voor hem werkten verzoeker zouden blijven vervolgen bijna drie jaar na de dood van Rabbani, terwijl verzoeker reeds zeven jaar lang geen poging ondernam om dit geld te bekomen en meer dan drie jaar geleden uit Afghanistan vertrok, is geenszins aannemelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er een vete ontstond omdat hij zijn mond niet hield over de praktijken van Rabbani en zijn medewerkers, stelt de Raad vast dat uit verzoeker zijn verklaringen blijkt dat hij na zijn klacht bij de politie zeven jaar geleden geenszins meer pogingen ondernam om deze zaken aan de kaak te stellen (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 7, 11). Overigens blijkt uit de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet met officiële, maar voornamelijk met onderhandse contracten werkte (stuk 14, vragenlijst, vraag 5). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij onrechtmatige praktijken aan de kaak wilde stellen die veel Afghanen meemaakten zijn dan ook niet geloofwaardig. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet enkel om tegoed van het geld ging, maar tevens over het feit dat zij zijn eigendommen willen confisqueren, stelt de Raad vast dat dit geenszins een ander licht werpt op het asielrelaas van verzoeker. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker ook geenszins dat dit de basis vormt van zijn probleem. Immers, de beweerde problemen ontstonden doordat verzoeker geld tegoed had van Rabbani. Overigens was het ook dienaangaande dat verzoeker klacht indiende bij de politie (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 6, 7). Waar verzoeker verwijst naar een rapport van RAWA, een persartikel omtrent Rabbani om aan te tonen dat deze wel degelijk corrupt was en een algemene ambtsbericht met betrekking waarin sprake is van oude vetes en landroof, stelt de Raad vast dat uit de hierboven gemaakte vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke problemen van verzoeker met Rabbani. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op wat voorafgaat, hieromtrent in gebreke.”

2.3.2. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met (wijlen) Burhanuddin Rabbani en zijn zoon nadat u twee bouwwerken in zijn opdracht afwerkte maar niet volledig werd uitbetaald, moet worden bevestigd dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

U verklaart immers nog steeds dat uw familie na uw vertrek wordt lastig gevallen door de zoon van Rabbani en zijn manschappen. U wordt nog steeds geviseerd omdat u probeerde alsnog geld op te eisen voor het afleveren van uw bouwwerken en wegens het indienen van een klacht tegen Rabbani (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). U stelde eveneens dat uw kinderen niet meer naar school konden gaan omdat het te gevaarlijk was en dat uw zoon geslagen werd en hierbij zijn arm brak. U vernam via uw vrouw dat zij besloten had samen met de kinderen van Kabul naar haar tante in Logar te verhuizen omdat het te gevaarlijk is voor hen omwille van uw problemen (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). Echter, gezien uw initiële verklaringen omtrent uw problemen met Rabbani en zijn manschappen niet geloofwaardig werden beschouwd, kan ook aan uw bijkomende verklaringen over deze problemen geen geloof worden gehecht.”

Ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten (administratief dossier, stuk 5) vermogen niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“U legt in kader van uw huidige asielaanvraag twee medische attesten en drie schoolattesten neer om aan te tonen dat uw zoon geslagen werd en dat uw kinderen al enkele maanden niet meer naar school gaan en dat de school de ouders hierover wil spreken (Verklaring meervoudige aanvraag 15, 17). U legt verder nog een verklaring van uw bureu neer die bevestigen dat uw huis en twee winkels in beslag werden genomen (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). Er moet worden opgemerkt dat deze documenten in het verlengde liggen van uw*

eerste asielaanvraag, die reeds door de asielinstanties als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Het is trouwens ook opvallend dat blijktbaar op één van de medische attesten over uw zoon vermeld staat dat hij een infectieziekte opgelopen had die van dier op mens overgaat. Volgens u werd echter hij ziek nadat hij en uw schoonvader geslagen werden door uw vijanden (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 17). Dit blijkt niet uit het voorgelegde medisch attest. De documenten over de afwezigheid van uw kinderen op school tonen louter aan dat zij al enige tijd niet naar school gingen, maar niet meer dan dat (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 17). De geschreven getuigenis van uw bureu vertoont een gesolliciteerd karakter. Het werd blijktbaar op vraag geschreven en op eenvoudige wijze verkregen via uw oom (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). De neergelegde documenten zijn slechts fotokopies. De bewijswaarde van fotokopies is relatief aangezien ze onderhevig zijn aan knip- en plakwerk. Bovendien kunnen documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen bij u niet het geval is. Met betrekking tot deze nieuwe documenten die u aanbrengt (de medische attesten, de schooldocumenten van uw kinderen en de getuigenis van uw bureu) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet eveneens worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.”

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij gevraagd heeft de originelen van de door hem op het CGVS in het kader van huidige asielaanvraag neergelegde documenten te bekomen en dat deze werden opgestuurd, dient opgemerkt dat deze zich niet in het administratief dossier of bij het verzoekschrift bevinden. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) dat documenten in Afghanistan wegens de hoge graad van corruptie gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden, zodat de bewijswaarde ervan gerelativeerd dient te worden. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is.

Waar verzoeker aanvoert dat voormelde documenten niet kunnen worden afgewezen zonder een onderzoek ten gronde blijkt uit voormelde motivering dat deze documenten weldegelijk in aanmerking werden genomen en onderzocht. De bijgebrachte documenten kunnen omwille van hun aard en inhoud niet aanzien worden als elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet (of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet). Tevens dient erop te worden gewezen dat verzoeker blijkens zijn verklaringen volhardt in de asielmotieven die hij uiteenzette in het kader van zijn eerste asielaanvraag, die ten gronde beoordeeld werden middels 's Raads arrest nummer 126 748 van 4 juli 2014. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen, zoals *in casu* terecht werd vastgesteld.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar een rapport van het BCHV en van UNHCR van respectievelijk 18 december 2013 en oktober 2012 (verzoekschrift, stukken 4 en 5), zijn beweerde “verwestering”, waardoor hij in zijn land van herkomst meent te behoren tot een kwetsbare groep, aanvoert als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, dient opgemerkt dat de op hem rustende medewerkingsplicht van hem vereist dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit zijn “verklaring meervoudige asielaanvraag” (administratief dossier, stuk 7) blijkt dat verzoeker nergens aanhaalde dat hij wegens zijn beweerde “verwestering” vervolging vreest of een reëel risico op ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Verder beoordeelt de commissaris-generaal op basis van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Balkh als volgt: *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de

beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Waar verzoeker aanvoert dat de volatiliteit van de situatie in Afghanistan vereist dat de veiligheidssituatie actueel beoordeeld moet worden, dient opgemerkt dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Balkh (zie map 'Landeninformatie') dateert van 25 juni 2014. Verder ligt de door verzoeker bijgebrachte informatie in dezelfde lijn als verweerders informatie, zodat dient vastgesteld dat verzoeker geen stukken bijbrengt waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Waar verzoeker aanvoert dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan "gedropt" zal worden op de luchthaven van Kaboel en *de facto* een "internally displaced person" (IDP) zou zijn en bijgevolg overgeleverd zou zijn aan het geweld en de gewapende groeperingen, dient opgemerkt dat verzoeker hiervoor geen enkel concreet bewijs bijbrengt en dus niet verder komt dan een blote bewering. Wat betreft zijn positie als "terugkeerder" in Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag verklaarde dat geld voor hem geen enkel probleem is (administratief dossier, stuk 7, verklaring 21), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in staat is in Afghanistan in zijn onderhoud te voorzien, temeer gelet op zijn vroegere professionele activiteiten. Dat verschillende ngo's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig

zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS